

Arrest

nr. 227 187 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X, op 7 mei 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 april 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 5 november 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Aan verzoekers werd op 13 juli 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Zij werden als gevolg hiervan in het bezit gesteld van een verblijfstitel.

1.3. De commissaris-generaal nam op 1 oktober 2018 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen, die

hen op 2 oktober 2018 ter kennis werden gebracht, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 217 584 van 27 februari 2019 heeft de Raad voor beide verzoekers de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 3 april 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker aangetekend ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“naam: [T.]
voornaam: [B.J.]
[...]
nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 05/11/2010 diende u, samen met uw echtgenote, een asielaanvraag in. U verklaarde daarbij [T. B. J.] te heten, geboren op 15/02/1981 te Singar Ninawa (Irak), van Iraakse nationaliteit. U verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een nationaal Iraaks paspoort en legde volgende documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 18/03/2010, de identiteitskaart van uw echtgenote d.d. 18/03/2010 en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote. Na verificatie door de Belgische federale politie bleek het stuk voor stuk om vervalste documenten te gaan. Ondanks het feit dat jullie vervalste documenten hadden voorgelegd en niet in het bezit waren gesteld van enig ander betrouwbaar materieel bewijs betreffende jullie herkomst, werd jullie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) het voordeel van de twijfel toegekend en jullie op 13/07/2011 alsnog de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 14/07/2011 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 09/09/2011 een A-kaart afgeleverd, die laatst geldig was tot 29/08/2016. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 09/12/2015 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 28/11/2020.

Vanwege de gemeentelijke administratie te Mechelen werd de DVZ in het bezit gesteld van een kopie van het nationaal Iraaks paspoort dat u voorlegde in het kader van uw nationaliteitsverklaring. Nazicht van dit paspoort leerde dat dit op 28/08/2010 afgeleverd werd door de Iraakse autoriteiten, met andere woorden voor aankomst in België. Zoals reeds vermeld, verklaarde u in het kader van uw asielaanvraag nochtans nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Bovendien bleek, behalve een beperkt verschil in naam ([T.B.J.] in plaats van [T.B.J.]) uw geboorteplaats op dit paspoort te verschillen van de geboorteplaats die u in het kader van uw asielaanvraag opgaf. Blijkens dit paspoort bent u geboren in Duhok (provincie Duhok) en niet in Singar Ninawa (provincie Ninawa). Tot slot toonde nazicht van de in- en uitreisstempels in dit paspoort dat u in 2015 bijna twee maanden naar uw land van herkomst terugkeerde (26/06/2015 - 21/08/2015).

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 18/04/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u op 05/09/2018 door het CGVS gehoord, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 01/10/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 02/10/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat u en uw echtgenote de subsidiaire beschermingsstatus verkregen op basis van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden en van valse

verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Bovendien stelde het dat uit jullie persoonlijk gedrag, meer bepaald jullie terugkeer naar jullie land van herkomst, blijkt dat jullie geen reëel risico op ernstige schade lopen.

Op 30/10/2018 diende u een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 01/03/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is deze intrekking definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 04/03/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende documenten: een attest 'samenstelling van gezin' d.d. 09/03/2019; een verklaring van uw huisarts d.d. 14/03/2019; een attest van kinderdagverblijf 'Rivierenland' d.d. 12/03/2019; een attest van cbo open school vzw inzake door u gevolgde modules binnen het Alfa-traject d.d. 11/03/2019, een attest van inburgering d.d. 28/09/2015; een verklaring van de adjunct coördinator van Scholengroep 5 d.d. 11/03/2019; een verklaring van de directeur van BS Dubbelsprong d.d. 12/03/2019; een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur d.d. 03/12/2018 en een uittreksel uit het strafregister d.d. 12/03/2019. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 05/11/2010 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Uit de door u ingevulde vragenlijst en bijhorende documenten blijkt dat u lessen Nederlands voor anderstaligen volgde, een attest van inburgering behaalde en sinds 01/12/2018 als onderhoudswerkman tewerkgesteld bent.

Vooreerst merken we op dat uit de door u voorgelegde stukken blijkt dat u slechts de laatste 4 maanden tewerkstelling geniet en we werden niet in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u in de ruim 8 voorgaande jaren enige tewerkstelling genoot. Daarnaast merken we op dat uw pogingen zich in de Belgische samenleving te integreren niet wegnemen dat u in België verblijfsrecht opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die u destijds verkeerdelijk werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden of valse verklaringen. U misleidde de Belgische autoriteiten op flagrante wijze, daar u loog over een van de meest fundamentele aspecten, zijnde uw herkomst. Zo hield u in het kader van uw asielaanvraag uw nationaal Iraaks paspoort, waaruit uw werkelijke identiteit bleek, achter en ontkende u zelfs ooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Bovendien is gebleken dat u in het kader van uw asielaanvraag bij het CGVS diverse Iraakse identiteitsdocumenten voorlegde die na verificatie door de Belgische federale politie stuk voor stuk als vervals werden gekwalificeerd. Ook in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus bleef u volhouden dat u afkomstig bent uit Singar Ninawa en geen enkele band met Duhok te hebben. We wijzen er op dat het CGVS stelde dat u en uw echtgenote ook in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus doelbewust bepaalde Iraakse identiteitsdocumenten achterhielden, weigerden zicht te bieden op jullie banden met de Koerdische Autonome Regio en tegenstrijdige en onvolledige verklaringen aflegden. Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties herhaaldelijk op flagrante wijze trachtte te misleiden.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde dat uw enige in België verblijvende gezins- en familieleden uw echtgenote en twee minderjarige kinderen zijn. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u een attest van samenstelling

van het gezin d.d. 09/03/2019 voor. Voorts verklaarde u dat uw moeder en broer op een voor u onbekende plaats in Irak verblijven. Vooreerst merken we op dat het voor de Belgische autoriteiten moeilijk is een integraal en geloofwaardig beeld van uw gezins- en familiale situatie in binnen- en buitenland te verwerven, daar uit het heronderzoek van uw subsidiaire beschermingsstatus gebleken was dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 05/09/2018 tegenstrijdige en onvolledige verklaringen aflegde met betrekking tot jullie familiale banden, inzonderheid in de Koerdische Autonome Republiek, uw regio van herkomst. Uit dit gehoor blijkt dat u en uw echtgenote manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde, waardoor het de Belgische autoriteiten bezwaarlijk euvel kan worden geduid geen correct beeld te kunnen vormen van uw familiale situatie.

Betreffende het verblijf in België van uw echtgenote en minderjarige kinderen, merken we vooreerst op dat ook de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenote ingetrokken werd nadat gebleken was dat deze status verkregen werd op basis van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden en van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Ook de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenote is definitief geworden aangezien deze intrekking van het CGVS door de RvV bevestigd werd. Bovendien zijn zowel uw echtgenote als twee minderjarige kinderen eveneens het voorwerp van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en bevel om het grondgebied te verlaten, wat impliceert dat de gezinscel kan gehandhaafd blijven.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt eveneens het hoger belang van uw twee minderjarige kinderen in beschouwing genomen. Uit het attest van gezinssamenstelling blijkt dat zij beide in Mechelen geboren zijn na aankomst in België, namelijk op 24/07/2013 en 27/10/2016, doch de Iraakse nationaliteit bezitten. Bijgevolg zijn uw kinderen op heden 5 en 2 jaar oud. Uit een schrijven van de verantwoordelijke van het Kinderdagverblijf Kabouterland d.d. 12/03/2018 blijkt dat uw jongste kind sinds september 2018 bij hen opgevangen wordt. Uit de door uw echtgenote aan ons bezorgde vragenlijst en bijgevoegd schoolattest d.d. 12/03/2019 blijkt dat uw oudste kind op heden ingeschreven is in Basisschool van het Gemeenschapsonderwijs 'Lyceum' te Mechelen. U verklaarde in uw vragenlijst dan ook niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u de toekomst van uw kinderen wil vrijwaren, aangezien zij hier geboren en opgegroeid zijn en een terugkeer hun ontwikkelingsproces te niet zou doen. Vooreerst merken we op dat het loutere feit dat u twee in België geboren minderjarige kinderen heeft, u niet automatisch vrijwaart van een verwijdering naar uw land van herkomst. We merken bovendien op dat, gelet op hun relatief jonge leeftijd, er redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich kunnen vestigen in hun land van herkomst waarmee beide ouders een sterke band hebben. Deze sterke band blijkt bovendien uit het feit dat u twee maanden terugkeerde naar uw land van herkomst. Bijgevolg vormt een verwijdering naar uw land van herkomst geen onoverkomelijk hinderpaal om uw gezinsleven daar verder te zetten.

Betreffende uw medische situatie merken we op dat u in de voormelde vragenlijst 'nee' antwoordde op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bovendien voegde u een attest van uw huisarts d.d. 14/03/2019 toe waarin zij verklaarde dat u in goede algemene gezondheid verkeert. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de voormelde vragenlijst nog dat u niet kan terugkeren omdat alles vernield is en de situatie er gevaarlijk en onzeker blijft. Dienaangaande wijzen we er op dat het CGVS in haar beslissing tot heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus aangaf dat uit uw persoonlijk gedrag, namelijk het feit dat u enkele maanden terugkeerde naar Zakho in de Koerdische Autonome Regio, gebleken is dat u daar geen risico op ernstige schade loopt. Bovendien werd geconcludeerd dat u geen overtuigende elementen aanhaalde waaruit blijkt dat u effectief nood heeft aan internationale bescherming. De DVZ werd sindsdien niet in het bezit gesteld van informatie waaruit het tegendeel blijkt. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van ongeveer 8,5 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 3 april 2019 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster aangetekend ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“naam: [M.]
voornaam: [N.J.]
[...]
nationaliteit: Irak

+ 2 minderjarige kinderen:
naam : [T.]
voornaam: [R.B.]
[...]
nationaliteit: Irak

naam : [T.]
voornaam: [R.B.]
[...]
nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 05/11/2010 diende u, samen met uw echtgenoot, een asielaanvraag in. U verklaarde daarbij [M.N.J.] te heten, geboren op 01/01/1989 te Singar Ninawa (Irak), van Iraakse nationaliteit. U verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een nationaal Iraaks paspoort en legde volgende documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 18/03/2010, de identiteitskaart van uw echtgenoot d.d. 18/03/2010 en uw nationaliteitsbewijs. Na verificatie door de Belgische federale politie bleek het stuk voor stuk om vervalste documenten te gaan. De vluchtelingenstatus werd jullie geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, maar op basis van de veiligheidssituatie in de door jullie voorgehouden regio van herkomst, Sinjar, werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 13/07/2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 14/07/2011 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 09/09/2011 een A-kaart afgeleverd, die laatst geldig was tot 29/08/2016. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 09/12/2015 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 28/11/2020.

Vanwege de gemeentelijke administratie te Mechelen werd de DVZ in het bezit gesteld van een kopie van het nationaal Iraaks paspoort dat uw echtgenoot voorlegde in het kader van zijn nationaliteitsverklaring. Nazicht van dit paspoort leerde dat dit op 28/08/2010 afgeleverd werd door de Iraakse autoriteiten, met andere woorden voor aankomst in België. Uw echtgenoot verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag, net zoals u, nochtans nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Bovendien bleek, behalve een beperkt verschil in naam ([T.B.J.] in plaats van [T.B.J.]) de geboorteplaats van uw echtgenoot op dit paspoort te verschillen van de geboorteplaats die hij in het kader van zijn asielaanvraag opgaf. Blijkens dit paspoort is uw echtgenoot geboren in Duhok (provincie Duhok) en niet in Singar Ninawa (provincie Ninawa). Tot slot toonde nazicht van de in- en uitreisstempels in dit paspoort dat uw echtgenoot in 2015 bijna twee maanden naar zijn land van herkomst terugkeerde (26/06/2015 - 21/08/2015).

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 18/04/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°) van de wet van december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenoot aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van de subsidiaire beschermingsstatus van zowel uw echtgenote als uzelf, werden jullie op 05/09/2018 door het CGVS gehoord, teneinde jullie de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van jullie subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 01/10/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 02/10/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat u en uw echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus verkregen op basis van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden en van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Bovendien stelde het dat uit jullie persoonlijk gedrag, meer bepaald jullie terugkeer naar jullie land van herkomst, blijkt dat jullie geen reëel risico op ernstige schade lopen.

Op 30/10/2018 diende u een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 01/03/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is deze intrekking definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 04/03/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende documenten: een attest 'samenstelling van gezin' d.d. 09/03/2019; een verklaring van uw huisarts d.d. 14/03/2019; een attest van cbo open school vzw inzake door u gevolgde modules binnen het Alfa-traject d.d. 11/03/2019; een attest van cvo Crescendo inzake uw inschrijving voor lessen Nederlands voor anderstaligen; een attest van inburgering d.d. 26/06/2014; een schoolattest van Basisschool van het Gemeenschapsonderwijs 'Lyceum' d.d. 12/03/2019 en een uittreksel uit het strafregister d.d. 12/03/2019. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 05/11/2010 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Uit de door u ingevulde vragenlijst en bijhorende documenten blijkt dat u huisvrouw bent en nooit tewerkgesteld bent geweest, lessen Nederlands voor anderstaligen volgde en een attest van inburgering behaalde.

Vooreerst merken we op dat uit de door u voorgelegde stukken blijkt dat u in de ongeveer 8,5 jaar dat u in België verblijft nooit gewerkt heeft. Daarnaast merken we op dat uw pogingen zich in de Belgische samenleving te integreren niet wegnemen dat u in België verblijfsrecht opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die u destijds verkeerdelijk werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden of valse verklaringen. U misleidde de Belgische autoriteiten op flagrante wijze, daar u loog over een van de meest fundamentele aspecten, zijnde uw herkomst. Zo hield uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag zijn nationaal Iraaks paspoort, waaruit zijn werkelijke identiteit bleek, achter en ontkende zelfs ooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Ook u verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een nationaal Iraaks paspoort, doch uit het gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat ook u weldegelijk in het bezit was van een nationaal Iraaks paspoort dat u in 2015 gebruikte om drie maanden terug te keren naar uw land van herkomst. U hield dit paspoort niet alleen in het kader van uw asielaanvraag bewust achter voor de Belgische autoriteiten, doch ook in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus weigerde u aan het CGVS inzage te geven in uw paspoort. We brengen ook in herinnering dat reeds gebleken was dat u in het kader van uw asielaanvraag bij het CGVS diverse Iraakse identiteitsdocumenten voorlegde die na verificatie door de Belgische federale politie stuk voor stuk als vervals werden gekwalificeerd. Ook in het kader van de

heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus bleef u volhouden dat u afkomstig bent uit Singar Ninawa en geen enkele band met Duhok te hebben. We wijzen er op dat het CGVS stelde dat u en uw echtgenoot ook in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus doelbewust bepaalde Iraakse identiteitsdocumenten achterhielden, weigerden zicht te bieden op jullie banden met de Koerdische Autonome Regio en tegenstrijdige en onvolledige verklaringen aflegden. Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties herhaaldelijk op flagrante wijze trachtte te misleiden.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde dat uw enige in België verblijvende gezins- en familieleden uw echtgenote en twee minderjarige kinderen zijn. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u een attest van samenstelling van het gezin d.d. 09/03/2019 voor. Voorts verklaarde u dat u geen andere familie meer heeft, aangezien uw broer vermist en mogelijk dood zou zijn. Vooreerst merken we op dat het voor de Belgische autoriteiten moeilijk is een integraal en geloofwaardig beeld van uw gezins- en familiale situatie in binnen- en buitenland te verwerven, daar uit het heronderzoek van uw subsidiaire beschermingsstatus gebleken was dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 05/09/2018 tegenstrijdige en onvolledige verklaringen aflegde met betrekking tot jullie familiale banden, inzonderheid in de Koerdische Autonome Republiek, uw regio van herkomst. Uit dit gehoor blijkt dat u en uw echtgenoot manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde, waardoor het de Belgische autoriteiten bezwaarlijk euvel kan worden geduid geen correct beeld te kunnen vormen van uw familiale situatie.

Betreffende het verblijf in België met uw echtgenoot en minderjarige kinderen, merken we vooreerst op dat ook de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenoot ingetrokken werd nadat gebleken was dat deze status verkregen werd op basis van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden en van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Ook de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenoot is definitief geworden aangezien deze intrekking van het CGVS door de RvV bevestigd werd. Bovendien zijn zowel uw echtgenoot als uw twee minderjarige kinderen eveneens het voorwerp van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en bevel om het grondgebied te verlaten, wat impliceert dat de gezinscel kan gehandhaafd blijven.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt eveneens het hoger belang van uw twee minderjarige kinderen in beschouwing genomen. Uit het attest van gezinssamenstelling blijkt dat zij beide in Mechelen geboren zijn na aankomst in België, namelijk op 24/07/2013 en 27/10/2016, doch de Iraakse nationaliteit bezitten. Bijgevolg zijn uw kinderen op heden 5 en 2 jaar oud. Uit een schrijven van de verantwoordelijke van het Kinderdagverblijf Kabouterland d.d. 12/03/2018, dat door uw echtgenoot werd voorgelegd in het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht, blijkt dat uw jongste kind sinds september 2018 bij hen opgevangen wordt. Uit de door u aan ons bezorgde vragenlijst en bijgevoegd schoolattest d.d. 12/03/2019 blijkt dat uw oudste kind op heden ingeschreven is in Basisschool van het Gemeenschapsonderwijs 'Lyceum' te Mechelen. U verklaarde in uw vragenlijst dan ook niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u de toekomst van uw kinderen wil vrijwaren, aangezien zij hier geboren en opgegroeid zijn en een terugkeer hun ontwikkelingsproces te niet zou doen. Vooreerst merken we op dat het loutere feit dat u twee in België geboren minderjarige kinderen heeft, u niet automatisch vrijwaart van een verwijdering naar uw land van herkomst. We merken bovendien op dat, gelet op hun relatief jonge leeftijd, er redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich kunnen vestigen in hun land van herkomst waarmee beide ouders een sterke band hebben. Deze sterke band blijkt bovendien uit het feit dat u drie maanden terugkeerde naar uw land van herkomst. Bijgevolg vormt een verwijdering naar uw land van herkomst geen onoverkomelijk hinderpaal om uw gezinsleven daar verder te zetten.

Betreffende uw medische situatie merken we op dat u in de voormelde vragenlijst 'nee' antwoordde op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bovendien voegde u een attest van uw huisarts d.d. 14/03/2019 toe waarin zij verklaarde dat u in goede algemene gezondheid verkeert. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de voormelde vragenlijst nog dat u niet kan terugkeren omdat alles vernield is en de situatie er gevaarlijk en onzeker blijft. Dienaangaande wijzen we er op dat het CGVS in haar beslissing tot heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus aangaf dat uit uw persoonlijk gedrag, namelijk het feit dat u enkele maanden terugkeerde naar Zakho in de Koerdische Autonome Regio, gebleken is dat u daar geen risico op

ernstige schade loopt. Bovendien werd geconcludeerd dat u geen overtuigende elementen aanhaalde waaruit blijkt dat u effectief nood heeft aan internationale bescherming. De DVZ werd sindsdien niet in het bezit gesteld van informatie waaruit het tegendeel blijkt. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van ongeveer 8,5 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 7 en 24, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet, van de artikelen 11 § 3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

"Eerste middelonderdeel

Het verblijf van de eerste en de tweede verzoeker werd ingetrokken op grond van het artikel 11,§3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder inderdaad toe om het verblijf te beëindigen indien de asielinstanties de subsidiaire beschermingsstatus hebben ingetrokken, voor zover het lid 3 van de bepaling wordt gerespecteerd. Alleszins hebben de asielinstanties met kracht van gewijsde de subsidiaire beschermingsstatus van eerste en tweede verzoeker ingetrokken.

Voor derde en vierde verzoekers, de minderjarige kinderen van de eerste twee verzoekers, geldt dit echter niet. Zij hebben nooit een verzoek tot internationale bescherming ingediend, laat staan dat aan hen de subsidiaire bescherming werd toegekend. De beslissingen tot intrekking van de subsidiaire bescherming, zowel de beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als het arrest van uw Raad dat de intrekkingbeslissingen bevestigde, hadden enkel betrekking op eerste en tweede verzoekers.

Nergens in de beide beslissingen kan worden gelezen op welke wettelijke grondslag ook het verblijf van derde en vierde verzoekers wordt beëindigd. Nochtans wordt de tweede bestreden beslissing (stuk 2) uitdrukkelijk ook genomen ten aanzien van derde en vierde verzoekers. Ook uit de eerste bestreden beslissing kan worden afgeleid dat het verblijf van derde en vierde verzoekers wordt ingetrokken aangezien erin wordt uitgeweid over het hoger belang van deze kinderen.

Bijgevolg schenden de bestreden beslissingen het artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, die luidt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn"

In casu kan op geen enkele manier in de bestreden beslissing worden afgeleid op grond van welke juridische overwegingen ook het verblijf van derde en vierde verzoekers werd beëindigd. In zoverre in de eerste zin van beide bestreden beslissingen werd verwezen naar het artikel 11, §3, tweede lid van de

wet van 15 december 1980, biedt deze bepaling zoals aangegeven niet de correcte juridische grondslag voor de beëindiging van het verblijf van derde en vierde verzoekers, zodat de beslissingen in deze alleszins niet afdoende gemotiveerd zijn.

Tweede middelonderdeel

De beide aangevochten beslissingen van verweerder, die inhoudelijk grotendeels identiek zijn, zijn gebaseerd op de artikelen 11,§3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het derde lid van artikel 11,§3 Vreemdelingenwet luidt:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Aangezien het in casu twee beslissingen tot beëindiging van een verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betreft, diende verweerder dus rekening te houden met volgende elementen:

- de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene
- de duur van het verblijf
- het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst
- het hoger belang van de kinderen
- het gezins- en familieleven van de betrokkene
- de gezondheidstoestand van de betrokkene

In casu moet worden vastgesteld dat niet met al deze elementen wordt rekening gehouden in de bestreden beslissingen.

Volgende elementen worden onmiskenbaar op zijn minst kort besproken in de bestreden beslissingen, los van de vraag of deze bespreking inhoudelijk volstaat:

- de duur van het verblijf van betrokkenen in België
- de familiebanden in het herkomstland
- het hoger belang van de kinderen
- de gezondheidstoestand van betrokkenen

Echter blijven volgende elementen in beide beslissingen kennelijk onbesproken:

- de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkenen
- het bestaan van culturele of sociale banden in het land van herkomst
- het gezins- en familieleven van betrokkenen

Verweerder stelt weliswaar dat het verblijf in het Belgische Rijk van zo'n 8,5 jaar op zich niet volstaat "om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken", terwijl het pertinente criterium uit artikel 11,§3 Vreemdelingenwet is te weten of dergelijke culturele of sociale banden nog bestaan in het herkomstland i.p.v. in België.

Zodoende is er opnieuw een probleem met betrekking tot de formele motiveringsplicht: hoewel de artikelen 74/13 en 11,§3, derde lid Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepalen dat met bepaalde elementen rekening moet worden gehouden, gaat verweerder daaraan voorbij.

Derde middelonderdeel

1.

Zelfs indien in de bestreden beslissingen [...] theoretisch wordt rekening gehouden met:

- de duur van het verblijf van betrokkenen in België
- de familiebanden in het herkomstland

- het hoger belang van de kinderen
- de gezondheidstoestand van betrokkenen,
dan nog stellen verzoekers tot hun spijt vast dat deze elementen slechts zeer oppervlakkig worden besproken en in elk geval niet voldoende zijn om de beëindiging van het verblijf te rechtvaardigen, in het licht van het recht op privé-leven van verzoekers (art. 8 EVRM en art. 7 Handvest van de Grondrechten) en in het licht van het hoger belang van de kinderen (art. 24 Handvest van de Grondrechten en art. 74/13 Vreemdelingenwet).

In casu wordt het verblijf van verzoekers die sedert eind 2010, dus op het ogenblik waarop de beslissing werd genomen sedert acht en een half jaar, wettig in België hebben verbleven.

Uit het administratief dossier blijkt dat eerste en tweede verzoekers verregaande integratie-inspanningen hebben geleverd door het volgen van lessen Nederlandse taal, door het volgen van beroepsopleidingen, en in hoofde van eerste verzoeker, door het verwerven van inkomsten uit arbeid.

Eerste verzoeker heeft helaas nagelaten om verweerder in kennis te stellen van al zijn loonfiches, waardoor verweerder in de veronderstelling was dat verzoeker pas sedert december 2018 aan het werk was terwijl dat in werkelijkheid al sedert 2016 op onafgebroken wijze het geval was.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers twee kinderen hebben die in België zijn geboren en waarvan het oudste kind hier school loopt, het jongste kind gaat naar een Belgische crèche.

2.

Nochtans somt verweerder deze gegevens enkel op, zonder een werkelijke belangenafweging te maken zoals dat vereist is door het artikel 8 EVRM en het artikel 7 Handvest van de Grondrechten.

Dat er in casu van een gezins- en privé-leven sprake is, kan moeilijk worden betwist. Volgens de vermelde bepaling verdient dit gezins- en privéleven bescherming, doch er zijn uiteraard uitzonderingen mogelijk voor zover deze voorzien zijn bij de wet en een legitiem doel dienen (over deze twee voorwaarden is geen discussie), en voor zover zij proportioneel zijn.

De vraag is dus in welke mate het proportioneel is om verzoekers verblijf te beëindigen, wetende zoals aangegeven, dat zij hier 8,5 jaar wettig verbleven, verregaande integratie-inspanningen leverden die bij eerste verzoeker ook uitmondde in het uitoefenen van een job, en dat hun kinderen hier geboren zijn, en nooit in Irak hebben gewoond, en dat het oudste kind hier bovendien schoolloopt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat verregaande integratie soms kan maken dat het beëindigen van het verblijf als disproportioneel wordt beschouwd. Het Hof schenkt daarbij aandacht aan volgende elementen:

- pogingen tot het verkrijgen van de nationaliteit van het gastland (EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 77; EHRM, Boughanemi v. Frankrijk, 24 april 1996, § 39; EHRM, Baghli v. Frankrijk, 30 november 1999, § 42; EHRM, Kaya v. Duitsland, 28 juni 2007, § 64; EHRM, Samsonnikov v. Estland, 3 juli 2012, § 88.)

- het behouden van banden met het land van herkomst, (EHRM, Mehemi v. Frankrijk, 26 september 1997, § 36; EHRM, Baghli v. Frankrijk, 30 november 1999, § 48; EHRM, Keks v. Duitsland, 27 oktober 2005, § 62; EHRM, Kaya v. Duitsland, 28 juni 2007, § 65; EHRM, Nunez v. Noorwegen, 28 juni 2011, § 76; EHRM, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, 10 april 2012, § 51; EHRM, Bajsultanov v. Oostenrijk, 12 juni 2012, § 87)

- integratie op de arbeidsmarkt (Boughanemi v. Frankrijk, 24 april 1996, § 39; EHRM, Slivenko v. Letland, 9 oktober 2003, § 123; EHRM, Kaya v. Duitsland, 28 juni 2007, § 64; EHRM, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, 10 april 2012, § 51; EHRM, Bajsultanov v. Oostenrijk, 12 juni 2012, § 85.)

Volgens C. MURPHY ("The Concept of Integration in the Jurisprudence of the European Court of Human Rights", EJML 2010, 12, (23) 29-36) voert het Hof daarbij een tweezijdig onderzoek. Ten eerste wordt nagegaan hoe geïntegreerd de vreemdeling en zijn familieleden zijn in het gastland en in welke mate de uitzetting een inmenging in hun familie- en privéleven in dat land zou teweegbrengen. Ten tweede analyseert het Hof hoe moeilijk het zou zijn voor de vreemdeling en zijn familieleden om zich te herintegreren in het land van herkomst.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers onmiskenbaar goed geïntegreerd zijn: zij hebben pogingen ondernomen om de Belgische nationaliteit te verwerven (zoals uit de bestreden beslissingen

zelf blijkt), zij spreken de Nederlandse taal, hun kinderen zijn hier geboren en hebben nooit buiten België gewoond, het oudste kind gaat hier naar school en eerste verzoeker werkt hier.

Bovendien hebben zij geen banden meer met het herkomstland. Verweerder twijfelt daar wel aan omwille van de vermeend leugenachtige verklaringen, doch verweerder toont geenszins het tegendeel aan. Hij stelt enkel dat "redelijkerwijs" kan worden verwacht dat eerste en tweede verzoeker nog een sterke band hebben met het herkomstland maar dit wordt op geen enkele manier geconcretiseerd.

Een schending van de artikelen 8 EVRM en van het artikel 7 Handvest van de Grondrechten, al dan niet in combinatie met een schending van de materiële motiveringsplicht wordt daardoor aangetoond, aangezien er geen werkelijke belangenafweging gebeurt tussen de belangen van betrokkenen en de belangen van de Belgische Staat.

3.

Dit kan ook worden afgeleid uit het feit dat bij zowat elk element dat in het voordeel van verzoekers speelt (de lange duur van hun verblijf in België, de tewerkstelling van eerste verzoeker, het gebrek aan familiebanden met het herkomstland) onmiddellijk en uitvoerig wordt verwezen naar het feit dat de subsidiaire bescherming werd ingetrokken, waarmee in feite werd benadrukt dat het verzoekers' eigen schuld is dat deze beslissing werd genomen. Aangezien de intrekking van de subsidiaire bescherming op het moment waarop de thans bestreden beslissingen werden genomen in kracht van gewijsde zijn getreden, is het niet pertinent om dit te gebruiken als tegenargument voor de elementen die ten gunste van verzoekers spreken. De beëindiging van het verblijf kan het gevolg zijn van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus volgens het artikel 11,§3 van de Vreemdelingenwet. De intrekking vormt dus de aanleiding voor de mogelijke intrekking van het verblijf. Volgens dezelfde bepaling moet verweerder met bepaalde elementen rekening houden, doch het volstaat uiteraard niet om de waarde van deze argumenten te weerleggen door te verwijzen naar de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

De redenering die verweerder in de bestreden beslissing hanteert is in essentie: subsidiaire bescherming werd ingetrokken; om beëindiging verblijf te evalueren moeten we bepaalde elementen van integratie evalueren (criteria uit lid 3 van artikel 11,§3), maar de elementen die blijken minimaliseren we omdat... de subsidiaire bescherming werd ingetrokken.

4.

Uit geen enkel element kan tot slot worden afgeleid dat het hoger belang van de kinderen (derde en vierde verzoekers) als essentiële (art. 24 Handvest Grondrechten) of eerste (art. 22, lid 4 Grondwet) overweging vormden bij het nemen van de beslissing.

Verweerder beperkt zich tot het feit dat het loutere feit dat de kinderen in België zijn geboren hen niet vrijwaart van een verwijdering naar hun land van herkomst, en dat zij niet gescheiden worden van hun ouders van wie vermoed wordt dat zij nog sterke banden hebben in het herkomstland.

Hieruit blijkt dat er weliswaar een minimale afweging is gebeurd, maar het blijkt alleszins niet dat dit belang van de kinderen voorop stond, en dat er alles aan werd gedaan om dit hoger belang zo goed mogelijk te respecteren. Er werd geen bepaling gemaakt van waar het hoger belang van de kinderen ligt: bij een verder verblijf in België of bij een terugkeer met de ouders naar het land van herkomst. De kinderen werden in essentie enkel geacht het statuut van hun ouders te volgen, maar hieruit blijkt alleszins niet dat het belang van het kind de eerste of essentiële overweging was.

Integendeel: in beide beslissingen wordt eerst gemotiveerd waarom het verblijf van eerste en tweede verzoeker wordt beëindigd, en pas helemaal op het einde wordt het belang van de kinderen kortweg besproken.

Het belang van de kinderen vormde dus helemaal niet de eerste overweging, maar de laatste hinderpaal die moest worden overwonnen om de beslissing te kunnen staven.

Om die reden worden de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet, art. 22bis Grondwet en art. 24 Handvest Grondrechten geschonden."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische

en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geïd dat de bestreden beslissingen worden genomen met toepassing van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook duidelijk en zeer uitvoerig aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende voormelde beslissingen te kunnen nemen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder naliet uiteen te zetten op welke rechtsbasis hij meende ook een einde te kunnen stellen aan het verblijf van hun kinderen. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing immers duidelijk verwezen naar het hoger belang van de kinderen. Tevens moet worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er hoe dan ook niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekers kunnen niet voorhouden niet te weten dat hun kinderen slechts tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten omdat zij zelf over een verblijfstitel beschikten. Zij wijzen er trouwens zelf op dat voor deze kinderen nooit een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Zij wisten dus dat hun nog zeer jonge kinderen hun verblijfstoestand dienden te volgen.

Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder geen bijkomende formele motiveringsplicht opleggen (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 11, § 3, derde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om indien hij, op basis van het eerste of tweede lid van deze bepaling, een beslissing tot beëindiging van verblijf neemt rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met de aard en de hechtheid van verzoekers' gezinsband. Hij heeft immers in aanmerking genomen dat het gezin uit twee volwassenen en twee kinderen bestaat en heeft door de twee bestreden beslissingen te nemen, die betrekking hebben op de vier gezinsleden, geen maatregel genomen waardoor het gezinsleven van deze personen in het gedrang zou komen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert de Raad ook dat verweerder de duur van het verblijf van verzoekers in België bij de besluitvorming betrok. Zo wordt in beide bestreden beslissingen gemotiveerd dat verzoekers welswaar sedert 2010 in het Rijk verblijven, doch dat zij het merendeel van hun leven elders dan in België hebben doorgebracht. Verweerder heeft aangestipt dat het loutere feit dat verzoekers ongeveer acht en een half jaar in het Rijk verblijven, op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie of van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de eerste bestreden beslissing wordt ook rekening gehouden met het feit dat verzoekers stukken aanbrachten inzake hun talenkennis, het volgen van opleidingen en de tewerkstelling van verzoeker als onderhoudswerkman sedert 1 december 2018. Verweerder heeft aangegeven dat deze gegevens, die volgens verzoekers hun integratie aantonen, niet opwegen tegen de vaststelling dat zij bedrog pleegden om tot een verblijf te worden toegelaten. Daarnaast heeft verweerder opgemerkt dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoekers gedurende hun verblijf van ongeveer acht en een half jaar in België verwierven hoe dan ook door hen kunnen worden aangewend om zich in de

toekomst elders te vestigen en te integreren. Verzoekers geven te kennen dat zij, in antwoord op het schrijven van 4 maart 2019 om nuttige stukken over te maken in het raam van een onderzoek naar de eventuele beëindiging van het verblijf, nalieten bewijzen over te maken omtrent een onafgebroken tewerkstelling sedert 2016, doch tonen hiermee niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad of enige kennelijke appreciatiefout maakte.

Wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met hun land van herkomst heeft verweerder in eerste instantie geïndiceerd dat verzoekers aangaven nog verwanten (de moeder en een broer van verzoeker) te hebben in Irak. Hij heeft daarnaast aangegeven dat verzoekers manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden en zij hem hierdoor verhinderen om een correct beeld te krijgen omtrent hun familiebanden in Irak. Verweerder heeft ook overwogen dat het feit dat verzoekers nog een sterke band met Irak hebben zeker blijkt uit het feit dat zij, nadat hen in België een internationale beschermingsstatus werd toegekend, naar hun land van herkomst terugkeerden en er langere tijd verbleven. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder het bestaan van verzoekers' familiebanden of culturele of sociale banden met hun land van herkomst niet op een deugdelijke wijze bij de besluitvorming betrok.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking moet nemen.

Zoals reeds gesteld heeft verweerder duidelijk rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekers. De bestreden beslissingen impliceren dat de gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden en er blijkt geenszins dat verzoekers nog andere familieleden in België hebben.

Verweerder heeft ook toegelicht van oordeel te zijn dat het hoger belang van de kinderen geen hinderpaal vormt om de bestreden beslissingen te nemen. Hij heeft hierbij aangegeven dat de twee kinderen van verzoekers de Iraakse nationaliteit hebben en dat van de kinderen kan worden verwacht dat zij zich, gelet op hun zeer jonge leeftijd, nog kunnen vestigen in het land waarmee hun ouders een sterke band hebben. Hij heeft geoordeeld dat verzoekers dus niet kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat een vertrek naar Irak het ontwikkelingsproces van de kinderen die in België zijn geboren in het gedrang zal brengen.

Betreffende de medische situatie van verzoekers wordt in de beide bestreden beslissingen in het bijzonder verwezen naar een attest van de huisarts met de verklaring dat verzoekers in goede algemene gezondheid verkeren en wordt opgemerkt dat er geen indicaties zijn dat verzoekers medische problemen ervaren die een terugkeer naar hun land van herkomst in de weg staan.

Verzoekers houden, gelet op voorgaande vaststellingen, onterecht voor dat verweerder elementen waarmee hij op basis van de artikelen 11, § 3, derde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden niet in aanmerking heeft genomen, dat hij er onvoldoende aandacht aan heeft besteed of dat hij ze onbesproken laat.

De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 11, § 3 of 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voeren verzoekers in wezen aan dat geen deugdelijke belangenafweging in het raam van deze verdragsbepaling werd doorgevoerd en dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn. Zij benadrukken in dit verband vooral de duur van hun verblijf, hun integratie-inspanningen, de tewerkstelling van verzoeker en de aanwezigheid van in België geboren kinderen, van wie er één reeds naar school gaat. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder voormelde elementen wel degelijk betrokken heeft bij de besluitvorming. Verweerder gaf, zoals reeds gesteld, aan dat verzoekers weliswaar acht en een half jaar in België verbleven, doch dat zij het grootste deel van hun leven wel elders hebben doorgebracht en dat de duur van hun verblijf op zich niet toelaat te besluiten dat er sprake is van een doorgedreven integratie of van hechte sociale of culturele banden. Verweerder heeft niet betwist dat verzoekers poogden om zich te integreren en heeft verwezen naar het gegeven dat zij lessen Nederlands en een inburgeringscursus

hebben gevolgd en naar het feit dat verzoeker werk vond in België. Hij heeft evenwel geoordeeld dat dit niet opweegt tegen het feit dat verzoekers slechts door het misleiden van de Belgische autoriteiten tot een verblijf werden toegelaten. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelde immers ook reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een ernstige schending van de verblijfswetgeving en tot een verblijf werd toegelaten op grond van een frauduleus optreden hieraan een groot gewicht kan worden gegeven en er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez/Noorwegen, § 73; EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). Verzoekers' uiteenzetting dat zij probeerden de Belgische nationaliteit te verwerven en het feit dat zij zelf menen goed geïntegreerd te zijn doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers beschouwingen laten niet toe te besluiten dat verweerder in casu geen groter belang vermag toe te kennen aan het feit dat de verblijfswetgeving dient te worden gerespecteerd dan aan het gegeven dat verzoekers, nadat zij op frauduleuze wijze een verblijfsstoelating verwierven, poogden zich te integreren. Ook de overweging dat de twee kinderen van verzoekers zich, gelet op hun jonge leeftijd, nog kunnen vestigen in het land van herkomst van hun ouders vindt steun in de rechtspraak van het EHRM. Het EHRM oordeelde namelijk reeds dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). De Raad herhaalt dat verweerder ook heeft overwogen dat verzoekers reeds voor een langere periode naar hun land van herkomst terugkeerden en dat dit impliceert dat zij nog sterke banden met dit land hebben. Verzoekers kunnen derhalve niet stellen dat verweerder onvoldoende aandacht had voor hun mogelijke re-integratie in hun land van herkomst. De bestreden beslissingen hebben, zoals reeds gesteld, ook niet tot gevolg dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden.

Verzoekers maken met hun toelichting niet aannemelijk dat verweerder relevante gegevens die zij hem ter kennis brachten uit het oog verloor, dat hij geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde of dat zijn besluit disproportioneel is.

Verzoekers' betoog laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

3.2.4. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de grondrechten rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook geen schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

3.2.5. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouders die instaan voor hun opvoeding. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij de minderjarige kinderen heeft vermeld op de tweede bestreden beslissing. Met verwijzing naar de bespreking van de vorige onderdelen van het middel dient verder te worden gesteld dat verweerder ook in aanmerking nam dat de kinderen van verzoekers nog zeer jong zijn en zij zich dus nog gemakkelijk elders kunnen vestigen zonder nadelige gevolgen voor hun ontwikkelingsproces. Verzoekers tonen door te stellen dat zij van oordeel zijn dat verweerder slechts een minimale afweging doorvoerde, dat verweerder de nadruk legt op het feit dat de kinderen het statuut van de ouders dienen te volgen en dat de overwegingen inzake het hoger belang van de kinderen niet vooraan in de beslissing zijn opgenomen niet aan dat verweerder niet de vereiste aandacht zou hebben gegeven aan het hoger belang van hun kinderen.

De Raad wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.”* (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is

in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Een schending van artikel 24, tweede lid van het Handvest van de grondrechten of van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet – een Grondwetsbepaling die daarenboven geen directe werking heeft (cf. *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 0175/005, 13) – blijkt niet.

3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers evenmin aantonen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK